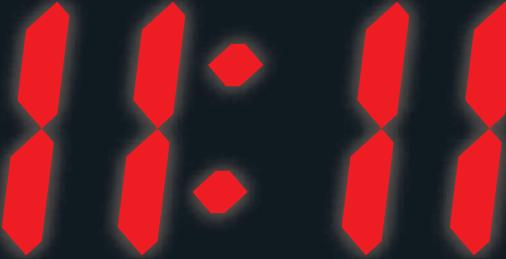

ಕರ್ಣ

■ ಪ್ರೇಮಶೇವರ

ಕರ್ಣ ಪ್ರಾಣಗೊಂಡಿತು.

ಒಮ್ಮೆ ನೀಳ ನಿರಾಳ ಉಸಿರುಗರೆದು ಕ್ಯಾಗಳನ್ನು ಕೊರಳ ಹಿಂದೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಬೆರೆಗಳನ್ನು ಹೆಣೆದು ಕಣ್ಣಗಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಮುಸ್ಕಿ ತಲೆಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ‘ಹೂ ಹು ಹುಹುಹೂ’ ಎಂದು ರಾಗವಾಗಿ ಸದ್ಗು ಹೆರಡಿಸುತ್ತಾ ಮೈಮುರಿದ. ಒಮ್ಮೆ ದೀಪಭಾವಾಗಿ ಆಕಳಿದೆ.

ಬೆಳಗೆಬೆಳಗೆಯೇ ಬಂದ ಅಪರಿಚಿತ ಹೆಣ್ಣು ಕರೆ, ‘ನಿಮ್ಮ ಕಥೆಗಳನ್ನೇಲ್ಲಾ ಬಂದೂ ಬಿಡದೆ ಬಿಂದಿನಿ, ಬಂದೂ ಬಿಡದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಮಜ್ಜಿಡೆನಿ’ ಎಂಬ ಸಂಕೋಚದಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾಗಿ ಅಂತ್ಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸೀಲಿಗೆಯ ನಗೆಯಲ್ಲಿ ತೋಯ್ದುಹೋದ ಹೇಳಿಕೆ, ಹಿಂದೆಯೇ ‘ನಾಳೆ ನನ್ನ ಬತ್ತಾದೆ’, ನಾಗೆ ನಿಮಿಂದ ಉಡಗುಲೇ ಬೆಕು, ನಿಮ್ಮದೊಂದು ಹೊಷ್ಟಹೊಸ ಕಥೆ’ ಎಂಬ ವರ್ಷ ವರ್ಷಗಳ ಪರಿಚಯದಂಥ ಬೇಡಕೆ! ನಾಗೆ ಅಕ್ಕರಿ, ಗೊಂದಲ. ದಿಗ್ಭಯೆ ಆದರೂ, ‘ನಿವಾಯಿ, ಹೆಸೆನು, ಎಲ್ಲಿಯೋರು?’ ಎಂಬ ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸರಪಾಲೆಗೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಅವಳು ಕುಸುಕು ನಗೆಯ ಸುರುಸುರು ಬತ್ತಿ ಹಜ್ಜಿದ್ದಳು. ನಗೆಯ ನಡುವೆಯೇ ‘ನನಗೇ ಅಂತಾನೇ ನಿವೃ ಬಂದು ಹೋಸ ಕಥೆ ಬರಿಬೇಕು. ಕಥೆ ಪ್ರಾಣ ಆದ ಮೇಲೆ ಮುಸೇಜ್ ಮಾಡಿ. ನನ್ನ ಇಮೇಲ್ ಬಡಿ ಕಳಿಸ್ತಿನು. ಕಥೆ ನನ್ನ ಮೈಲ್ ಬಿಂದು ಬಿಂದು ಅವೇ ಪಕ್ಕೆ, ಬೆಕು ಅಂತ ನಿವೃ

ನನ್ನ ಜಾತಕಾನೂ ಕಳಿಸಿಬಿಡ್ಡಿನು’ ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ದಂಗಾಬಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅದು ಸಾಲದು ಎಂಬಂತೆ, ‘ನಿಮ್ಮ ಜಾತಕ ಕಂಗಾಲೆ ನನ್ನ ಕ್ಯಾಲಿಡೆ ಕಥೆಗಾಲ್ಲೋ’ ಎಂದು ಕುಲುಪುಲು ನಕ್ಕು ಕರೆ ಕತ್ತರಿಸಿದ್ದಳು.

ಆಗಳೆಯಿಂದ ನಾನು ನಾನಾಗಿರಲ್ಲಿ, ಹಾಡಿದ್ದೇ ಹಾಡುವ ಕೀಂಬಾಯಿ ದಾಸಯ್ಯನಂಥ ಏಕತಾನತೆಯ ಫೇಸ್‌ಬುಕ್ ಹೋಗಳಿಗಳು, ಭಾವ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ವಾಟ್‌ಆಪ್‌ಪ್ರಾ ಇಮೋಜಿಗಳು ನನ್ನ ಕಥಾಯಾನವನ್ನೇ ನಿಸ್ಖಾರಗೊಳಿಸಿರುವ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಿಯ ಈ ಕರೆಯೋಂದು ಫ್ಲೈಸೆಂಟ್ ಸಾರ್ಪ್ಸ್‌, ನನ್ನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೋಸ ನಿರು. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾರ ಮಾಡುವಾಗಲೂ ನನ್ನ ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮಾತುಗಳು ರಿಂಗಿಂಝುತ್ತಿದ್ದವು. ಸಂಜೀ ಮನಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಥೆಯೋಂದು ಸ್ವಷ್ಟ ರೂಪ ಪಡೆದಿತ್ತು. ಚಾಯ್ ಮಾಡಿ ಕಪ್ ಅನ್ನ ಎಡಗ್ಗೇ ಹಿಡಿದಂತೇ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್ ತರೆದೆ.

ಎರಡು ಸಾಲು ಟ್ರೈಪಿಸುವವರಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಬೆರೆಯೇ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಿತು. ಗುರುತು ಪರಿಬಯ ಎಂಥಧ್ದೂ ಇಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣಿಬ್ಬಳು ‘ಕಥೆ ಬೆಕು’ ಅಂತ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೀಗೆ ದಧಗುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರಿಯಲು ಕೂಡ ನನ್ನದೆಂಥ ಹುಬ್ಬಾಟಿ! ಕರೆ ಹೆಣ್ಣಿನದು ಎನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿ ಕನಸು ಕಟ್ಟುವವು ಬಲಹಿನವೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು? ಕಂಗಷ್ಟೇ ಆರಂಭವಾಗಿರುವ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಲುಸಾಲು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರ ಮುಂದೆ ನಾನು

ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿ ನಗೆಪಾಟಲಿಗೊಳಗಾಗಲಿರುವ ಸೂಚನೆಯೇ ನನ್ನ ಈ ವರ್ತನೆ? ಆಕೆ ದೇವತೆಯೇ ಅಧವಾ ದವ್ವವೇ, ಅಪರೆಯೋ ಅಧವಾ ಅಂತರಿಶಿಶಾಚಿಯೋ, ಕೊನೇಪಕ್ಕ ಅಪರಿಚಿತ ಗಂಡಸೊಬ್ಬನನ್ನು ಇಪ್ಪು ಸೀಲಿಗೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡಿಸುವ, ಬೇಕೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಇವೆಂಬುಳು ನನ್ನನ್ನು ಮುಲ್ವಿನನ್ನಾಗಿಸಲು ಯಾರೇ ಪರಿಚಿತರೇ ಹೂಡಿರಬಹುದಾದ ಹೂಡಿದ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರಧಾರಿಯೇ ಎಂದು ತುಸುವಾದರೂ ಅನುಮಾನಿಸುವ ಏಷಜನೆಯೇ ಇಲ್ಲದಮ್ಮೆ ಅಪ್ಪಬ್ಬಾನೇ ನಾನು? ಗೊಂದಲಗಟ್ಟು ತಲೆ ಬದರಿದೆ. ಕಣ್ಣ ಮುಸ್ಕಿ ಹಿಂದಕೆಷ್ಟುರಿದೆ.

ಮುಂದಿನ ಬಿದಾರು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

ತಾವಾಗಿಯೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಂದೂ ನನ್ನ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಓದದೇ ನಾನಾಗಿ ಇಮೇಲ್ ಮಾಡಿದರೆ ಅಧವಾ ವರ್ಷದಿಂದಿಕೆಗೆ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವ ವಾಟ್‌ಆಪ್‌ಪ್ರಾನಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಓದುವ ಗೇಂಟಿಯರಿರುವ, ಲ್ಯಾಪ್ ಒಂದನ್ನು ಇದು ಬಿಡಿದ ಯಾವ ಗುರುತನ್ನು ಬಿಡದ ‘ಫೇಸ್‌ಬುಕ್ ಅಭಿಮಾನಿಗಳೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ನನ್ನೇ ಬರಹದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನೇಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಇವ್ವಬಟ್ಟು ಓದಿ ತನ್ನ ಬತ್ತಾದೆಗೆ ಹೊಷ್ಟಹೊಸ ಕಥೆಯೋಂದನ್ನು ಉಡಗುಬೇರೆಯಾಗಿ ಬಯಸುವ ತಕ್ಕಿಯ ಪ್ರವೇಶ ಬಂದು ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಫಂಟನೆಯೇ ಸರಿ. ಹೆಣ್ಣಾಗಿ